

6 (ר"ה י"ג), 7 (למנו טו, 8 (לעיל י"א; וי"ג), 9 (לעיל י"א; ס) [נ"ל] קאמר שפיר, ר"ה חדר,

תורה אור השלם

1. תג הדבת תעשה קף שבעת ימים באספק מגרף ומקבץ;

2. ואשר ישמיעו וימצינו קול בכל עריהם ויבידו שלם לאמר צאו יהודי ותיבאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי תבס ועלי תמרים ועלי עץ עבת לעשת קבת כפרתו; נחמיה ח טו

גילוי הש"ס

גמ' ואימא יין קריש, ע"י ימא קד ע"י מוס' ד"ה גמר זכר בשרי'; שם חבילי קש, עין מ"ל פקד י"ד הלל ד מהל' טומאת נפשות: רש"י ד"ה צאו החר פסוק ה"ה בפרש קרא, פסוק זה נחמתי וכן ברש"י בנחמ' דברים ל' כ"ו ודוגמא מצינו בעזרא ותמן להם וזהו בנחמיה ט וכן בבבלי דף טו ע"כ ברש"י ד"ה אכלו משמנים וכן לשון הש"ס לקמן דף ל' ע"כ וכן בעזרא חומר ללו החר חסו ע"כ דברי ח"ל מנהיגין דף כ' ע"כ מבי' כל מיל עזרא נחמיה ט חלהם אמרינו;

מוסף רש"י

בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר, שנתקב הכתוב לעשות סך של סוכה כפסולת גורן ויקב כגון קשין ומזרות, דבר שאין מקבל טומאה וגידולו מן הארץ (ר"ה י"ג).

מוסף תוספות

א. היינו סבורין שנלמדו מכאן שהתבואה אחר שליש, כשי"ה י"ג, ב. לומר דהאי אספק שפיר משמע בלישנא דקרא ולאו יתיירא הוא, שם, ג. ולא שייך גזירת אוצר אלא בחבילות שאדם מביא מן השדה, ולא דמי להא דאמר ר' ברבא (לקמן י"ג) אגד בחר לא שמיא אגד הא בגי' הוי אגד ופסול לסכך בו, היינו באפקותא דריקלא או ברוקני דקני שיש בו הרבה והוי כמו חבילה שאדם מביא מן השדה, ומו' חלש'.

פסול גורן. קשין: **פסול יקב**. ומזרות ואשכולות ריקנים: **גורן עצמו ויקב עצמו**. הקשין עם התבואה ואשכולות עם הענבים דהוה ליה דבר המקבל טומאה האוכל: **יקב כסיד**. דמשמע לאחר שנעשה יין: **קרוש**. קפוי: **הא מילא הוה צידן**. עד השתא היינו סבורין

לדע טעם משמנו מן המקרא הזה דבפסולת הכתוב מדבר דלי אפטר לסכך ציין: **ואסא רבי ירמיה**. שהזכיר לנו יין קרוש הצא משניר: **ושא ציה נרגא**. קללָה בגרנן כלומר השיב תשובה נילחם: **רצ אשי אמר**. שפיר משמע פסולת מקרא דכתיב באספק מגרנך משמע שאלה אוספו ונוטלו מן הגורן וגורן הוא האוכל ומה שאלה אוסף וצורר מתוכו הוא הפסולת: **לאו סה**. פסוק הוא כספר עזרא לעשות סוכות ולא הזכיר כאן אלא דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ: היינו עלי הדם **היינו עץ עבות**. מהו זה ומהו זה להזכיר שניהם במקרא הלא אחד הם דההם הוא עץ עבות על שם שעליו מורכבין זה על זה כמין עבותות וששירות: **הדם שנים** שאינו כשר ללולב לפי שאין עבותות עשויה של שלש שלש עליו: **במתני'** **וחבילי ורדיון**. מין קנים הם שעושין ורדיון טייל"ש בלע"ז ואוגרין אותם וצנודין למין בהמה אוכלתן ולכי יבשי עומדים להיסק: **אין מסככין צנן**. כשהן קשורין וצגמרא מפרש טעמא: **וכולן**. הפסולין שאינן בסכך: **כשרין לנפשות**. דכל סוכה הכתוב סכך משמע דדופן לא איקרי סוכה ודנפקא לן (לעיל ד' ו'): דפנות מנסכת בסכת בסוכות מיימורא דקראי ילפינן ולא ממשמעותא הלכך סוכות תעשה באספק מגרנך אסככה הוא דקאי: **גמ' שמעית מר' יוחנן פרכי**. פ'י טעם שני דברים האמורים במשנתנו שמעית ממנו: **חא** **הא**. דחבילין מ"ט לא מסככי זהו וחדא הא דתמן במתניתין החוטט בגדיש לעשות לו סוכה נוטל מן העומרים למטה סמוך לאחר ויכנס לתוכו ועושה חלל כשיעור סוכה וסכך עשוי ועומד מאליו אינו סוכה ופירש לי ר' יוחנן

טעמיה בחדא מינייהו אמר טעמא משום גזרת אוצר דמדאורייתא כשרה היא ורבען הוא דגזור שאם אתה אומר כן אין אדם עושה סוכה אלא הולך ואוכל וישן בחאצרו במקום שלא נשמע שם כל ימות השנה והוא עשוי ועומד ולא לשם סכך של כל דנהי שם סוכה עליה ואפילו שם סוכה שאינה של חג אלא כבית בעלמא ובחדא מינייהו פירש טעמא דפסולה מדאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי: **ולא ידענא הי מינייהו**. פירש לי ר' יוחנן משום גזרת אוצר והי מינייהו משום תעשה ולא מן העשוי: **נחוי אן**. וגשמיה ממה דלמר ר' יוחנן בדוכתא אחרימי: **פעמים שאדם בא מן השדה**. כל ימות החמה: **ומניחה ע"ג סוכה**. שיש לו כל ימות השנה למקנהו ומניח החבילין שם לייבשן ולא לסכך וכשמגיע החג נמלך עליהם לסכך: **והסוכה אמרה תעשה ולא מן העשוי**. בפסול זהו שנסכך שם שלא לשם סכך אפילו ללל אלא לייבש אין שם סוכה חל עליו והלכך גזור רבען שלא יסככו בחבילין אפילו הוא מטייל עליה לשם סוכת החג גזירה משום חבילין דכל השנה דליכא פסול דאורייתא אלא טעמא דמתניתין דהכא משום גזרת אוצר היא ומדרבנן. כל דבר שאדם מקצה ומכניס לקיום קרי אוצר וחבילין שאדם מכניס כל ימות הקץ לימות חורף קרי אוצר: **ומדהא משום גורס אוצר**. שמע מינה הך דחוטט בגדיש פסולה מדאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי והי דהא שמעיה ר' יעקב לר' יוחנן בחדא מינייהו פסולה דאורייתא: **ורבי יעקב**. דלא ידע לפרושי הי מינייהו פסולה דאורייתא והי מדרבנן: **הך דרבי חייא**. דמפרש בהדיא לא הוה שמיע ליה: **אמר רב אשי**. מקשי אדרבי יעקב: **אעו**. תרוייהו טעמי מי ליכא למימרינו בשתי המשניות: **חבילי קש משום גזירת אוצר איכא**. מדרבנן: **משום תעשה ולא מן העשוי**. דאורייתא ליכא בתמיהה מי לא משמענו נמי מתניתין דבאזנות שמינו שם כל ימות החמה קאמר דלא ימנלך עליהם לסכוך דהויא לה היא גופה פסולה דאורייתא ומהיכא שמע ר' יוחנן דמתניתין דהכא לאו מדאורייתא קאמר: **וחוטט בגדיש נמי משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזירת אוצר איכא**. מי לא משמענו למימר נמי דאפילו אחר הכל כלפי מעלה ונענע עומרין שעל אוצר והניחן לשם סוכה קא פסיל ליה מתניתין מדרבנן משום גזרת אוצר דיומנין דלא מנענע ונעשין מאליהן כדאמרת גבי חבילין דפסלת להו אפילו מניחן שם לשם סכך מדרבנן משום גזירה דכל ימות השנה לאוצר ומהיכא דייק רבי יוחנן הך טעמי דמוקי להך מדאורייתא והך מדרבנן: **אמר לך**. ר' יוחנן מתניתין גופייהו דייקי כותאלי מתניתין דהכא קתני אין

סוכה פרק ראשון סוכה

יב.

אי מה חגיגה בעלי חיים. לעיל (דף ט). גבי הא דילפינן אסור הנאה לא שייך לאקשויה הכי:

בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר. רבי יוחנן לא יליף מעניני כבוד מפרש צירושלמי דין כדעמיה ודין כדעמיה רבי יוחנן אמר ענינים למעלה היו כלומר מן השמים הן צבין ואין זה גידולו מן הארץ דקמין מתמינן ור"ל אמר למטה היו ר' יוחנן ממני להו כאלם המשלח לחצרו חבית וקנקנים וריש לקיש מדמי ליה כמאל דלמר לחצריה שאלה קופתך וסך לך חטיין והכי נמי אימא צנראשית רבה (פרשה יג) ר' יוחנן אמר אין ענינים אלא למטהם שנאמר וארו עם ענני שמיא ריש לקיש אמר אין ענינים אלא מלמטה שנאמר מעלה נשיאים מקצה הארץ על דעמיה דרבי יוחנן לאחר שכידא חל חצירו בחבית של יין וקנקנים על דעמיה דר"ל לאחר שאמר לחצירו מן לי אלה חטיין אמר לו הלא לי קופתך ואל מדוד כך אמר הקב"ה לאחר אימיה ענני וקביל מיטרא: **אמר רבי יורא הא מלחא הוה וכו'** **ואתא רבי ירמיה שדא**

ביה נרגא. משמע דרבי זירא לא מוקי ליה לקרא בפסולת גורן ומימה דבפ"ק דר"ה (דף יג). דריש חג האספק מאי אספק קציר ופריך רבי חנינא מי מצינ אמרת מאי אספק קציר והכתיב מגרנך ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר אמר רבי זירא הא מלתא הוה צידן^א ואמא רבי חנינא ושדא ציה נרגא^ב אלאמא מודה ר' זירא דבפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר וי"ל דהכא נמי מודה זה רבי זירא ולא קאמר אלא דלא ידע לשנוי קושא דר' ירמיה: **חבילי ורדיון**. מפרש צירושלמי דאין חבילה פחותה מעשרים ותמשה קנים^ג:

אין

עצים משום גזרת אוצר איכא משום תעשה ולא מן העשוי ליכא והחוטט בגדיש משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזרת אוצר ליכא ור' יוחנן אמר לך הכא דקתני אין מסככין בהן לכתחלה הוא

דאין

אלא הולך ואוכל וישן בחאצרו במקום שלא נשמע שם כל ימות השנה והוא עשוי ועומד ולא לשם סכך של כל דנהי שם סוכה עליה ואפילו שם סוכה שאינה של חג אלא כבית בעלמא ובחדא מינייהו פירש טעמא דפסולה מדאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי: **ולא ידענא הי מינייהו**. פירש לי ר' יוחנן משום גזרת אוצר והי מינייהו משום תעשה ולא מן העשוי: **נחוי אן**. וגשמיה ממה דלמר ר' יוחנן בדוכתא אחרימי: **פעמים שאדם בא מן השדה**. כל ימות החמה: **ומניחה ע"ג סוכה**. שיש לו כל ימות השנה למקנהו ומניח החבילין שם לייבשן ולא לסכך וכשמגיע החג נמלך עליהם לסכך: **והסוכה אמרה תעשה ולא מן העשוי**. בפסול זהו שנסכך שם שלא לשם סכך אפילו ללל אלא לייבש אין שם סוכה חל עליו והלכך גזור רבען שלא יסככו בחבילין אפילו הוא מטייל עליה לשם סוכת החג גזירה משום חבילין דכל השנה דליכא פסול דאורייתא אלא טעמא דמתניתין דהכא משום גזרת אוצר היא ומדרבנן. כל דבר שאדם מקצה ומכניס לקיום קרי אוצר וחבילין שאדם מכניס כל ימות הקץ לימות חורף קרי אוצר: **ומדהא משום גורס אוצר**. שמע מינה הך דחוטט בגדיש פסולה מדאורייתא משום תעשה ולא מן העשוי והי דהא שמעיה ר' יעקב לר' יוחנן בחדא מינייהו פסולה דאורייתא: **ורבי יעקב**. דלא ידע לפרושי הי מינייהו פסולה דאורייתא והי מדרבנן: **הך דרבי חייא**. דמפרש בהדיא לא הוה שמיע ליה: **אמר רב אשי**. מקשי אדרבי יעקב: **אעו**. תרוייהו טעמי מי ליכא למימרינו בשתי המשניות: **חבילי קש משום גזירת אוצר איכא**. מדרבנן: **משום תעשה ולא מן העשוי**. דאורייתא ליכא בתמיהה מי לא משמענו נמי מתניתין דבאזנות שמינו שם כל ימות החמה קאמר דלא ימנלך עליהם לסכוך דהויא לה היא גופה פסולה דאורייתא ומהיכא שמע ר' יוחנן דמתניתין דהכא לאו מדאורייתא קאמר: **וחוטט בגדיש נמי משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזירת אוצר איכא**. מי לא משמענו למימר נמי דאפילו אחר הכל כלפי מעלה ונענע עומרין שעל אוצר והניחן לשם סוכה קא פסיל ליה מתניתין מדרבנן משום גזרת אוצר דיומנין דלא מנענע ונעשין מאליהן כדאמרת גבי חבילין דפסלת להו אפילו מניחן שם לשם סכך מדרבנן משום גזירה דכל ימות השנה לאוצר ומהיכא דייק רבי יוחנן הך טעמי דמוקי להך מדאורייתא והך מדרבנן: **אמר לך**. ר' יוחנן מתניתין גופייהו דייקי כותאלי מתניתין דהכא קתני אין

עין מושפא נר מצוה

עו א מ"י פ"ה מהלכות סוכה הלכה י סמג עשין מג טו"ע א"ם ס"י מרמזו ספיק טו:

עו ב מ"י שם טו"ע שם ספיק פ: עו ג מ"י שם פ"ד הלכה טו ומגן שם טו"ע א"ם ס"י מלל ספיק א:

לעזי רש"י

טויל"ש (טויל"ש). קנים, גבעולים.

רבינו חננאל

וגדחת. ואפיטיא מדרבנן באספק מגרנך וויקבך, בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר, ונחיתא גם זו. ודקדק רב אשי מדרבנן [מ]גרנך ש"מ מגרן ולא גורן עצמו, וכן מיקב אלא יקב עצמו, למעוטי יין קרוש ויוצא בו. ומצא קשיא דרבי ירמיה דחזיה, ועמד לדברי ר' עקיבא בפסולת גורן ויקב. רב חסדא [אמר] מהכא צאו החר והביאו עלי זית ועלי עץ [שמן] ועלי הדס ועלי תמרים ועלי עץ עבות לעשות [סוכות] ככתוב, כהני, מה הני גדולי קרקע ולא מקבלי טומאה אף כל כוותיהו. ואסיקנא הדס הוא עבות, מאי היא עבות ועלי עץ [ל]ולב, שאר מיני הדס לסוכה. [מתני'] חבילי קש וחבילי עצים בו, אמר ר' יעקב שפיעתי מר' יוחנן דאמר בהלין מתני', הא דקתני [אין] מסככין בחבילות והא דקתני החוטט בגדיש, פ'י חוטט כמו חופר, כדגרסינן כפא דחט נגרא בגייה נשרוף חדרלא. החוטט בגדיש לעשות לו סוכה אינה סוכה. חא פסולה משום גזירת אוצר, וחדא פסולה מדאורייתא מדרבנן תעשה, ולא מן העשוי, ולא ידענא לפרש הי מינייהו מדאורייתא ומהיכא שמע ר' יוחנן דמתניתין דהכא לאו מדאורייתא קאמר: **וחוטט בגדיש נמי משום תעשה ולא מן העשוי איכא משום גזרת אוצר איכא**. מי לא משמענו למימר נמי דאפילו אחר הכל כלפי מעלה ונענע עומרין שעל אוצר והניחן לשם סוכה קא פסיל ליה מתניתין מדרבנן משום גזרת אוצר דיומנין דלא מנענע ונעשין מאליהן כדאמרת גבי חבילין דפסלת להו אפילו מניחן שם לשם סכך מדרבנן משום גזירה דכל ימות השנה לאוצר ומהיכא דייק רבי יוחנן הך טעמי דמוקי להך מדאורייתא והך מדרבנן: **אמר לך**. ר' יוחנן מתניתין גופייהו דייקי כותאלי מתניתין דהכא קתני אין

עט א מ״י פ״ה מהל' סוכה הלכה ה סמג
עשין מג טוש״ע א״ח ס״
תרכט סעיף ג:
פ ב מ״י שם הלכה ד
טוש״ע שם סעיף ד:

חוקים והן כנסתו בתן.
 חן שיש להם חלל כדי
 לנכס בו החץ ללמלאותו
 נכשיו חן שיש בו
 בית קבול חשובו ככלים
 ומקבלין טומאה, ופסולי
 הן לסיכון. כמשנתנו שאין
 מסככין אלא בדבר שאינו
 מקבל טומאה. אנציו
 פשתן, פשתים דדיק ונפין
 העומר לטירה. והרצין,
 פשתי העץ לדחיה לא
 דייק ולא נפין. והשני,
 לא איפרשא היכי נינהו.
 שושי ושואצרי, שמות עצי
 השדה, ושוצרי מפורש
 שרוחם רע.

אין מסכבין בהן. בחטילה משום גזירת אורח לא גרסין לכתחילה דיעבד נמי לא מהני מדרבנן מדקאמר הא מדאורייתא שפיר דמי משמע אלז מדרבנן לא וא"כ הא גבי דבר המקבל טומאה ואין גידולו מן הארץ קטני ממשין (נשיל דף קי.) אין מסכבין בו אף על גב דהווינן דאורייתא אורח חובה.

ר' אליעזר וחכמים בסדר טהרות דחכמים אומרים אין מקבלין טומאה
לפי שכל עור אין מקבל טומאה אלא אם כן יש לו בית קיבול דאיתקש
לשם ואם הואיל וקיבולו נעשה למלאות ולהיות מילואו לתוכו ועולמית
לשם ואיך בית קיבול ר' אליעזר אומר מקבלין טומאה דשמייה דבי
קיבול ולפירושו אחי איתא מקנא דשמעון כר' אליעזר ורבי אליעזר
שמויה הוא ודוחק לומר דהכי קאמר קמשמע לן דכי האי דהיין
שמייה בית קיבול לפי פ"ח פ"ח שטוילין הדרול חן העד ועוד קשה
למה דתניא בתם' כלים פ' ה"ח (מ"ח) תפילין ד' כלים ואין כל עשו
למלאות ויתר מתפילין ופוסקאדיין (א) דארתמי ובמסכת כלים פרק כ"ו
(מ"ח) אמתניתין דלרוב המעות ר' אליעזר מטמא וחכמים מטהרין
באניני פתח, פ"י בקוטרם שכן ראו ליתמא בנגעים של דאמר
פ' במה מדליקין (שם דף ס: וס) האוץ של פשתן
שמיטלננו פירוש שמיטל נאמן במקום שקורין כרי"ש
בנגעים מיד (ד) דברי ר"מ רבי יהודה אומר השמי משיטלן (ה) והעבר מיד
מנא לא שמי ועבר כחיד ועוד דנמלא רבי יהודה מיקל טפי מרבי
עלמא אכתי מאחר דנראה ליתמא בנגעים כשהוא אונן היין ואלא ש
סומכוס אומר סיככה בטווי פסולה מפני שמטמא בנגעים כמאן
בנגעים אלא טווי ומיהו בזהווא שמעמא גופא פ"י בקוטרם אונן של פ
אניני ר' שמעון בן אלעזר סומכוס אמר דבר אחד רבי שמעון בן
העזר אין זו משום שלש על שלש ומסככין זו חוץ מפשטן (ו) והשאה
בן אלעזר קאמר פשטן אפילו קודם טווייה וכן מיימא לר' דוקא ש
מאחר דאשכחן רבי יהודה דמטמא אונן בנגעים לכו נראה כמו שפ
(דף ט:) דאיימי ליה מרי קיבורי ואמרי ליה הי דשמיא הי דערבא
אכל קרעים יבנה אמר ר' לשי ואמר ר' לרבי פשטן מני
של טסה דאמר ר' ר' אליעזר אומר פשטן (ז) (ס:) ופנינא
בספרי (פרשת תהא) יכול לא יביא גיץ זמר ואיני פשטן ויחתום זה
סוגיא דשמעון מוכח דהוא פשטן של טעוה ודיק ופנין מדקאמר
ונגא דייק ודיק ולא נפח מכלל דייק ופנין פשיטא לא דפסולה ודיי
בגמרא והואל (י) וקרוה פשטן לטומאה (י) גיץ דכו רנן לפסולו לכך דבר
מאן דמכר הסם מני למיפסל הכא והא דקאמר סומכוס סיככה בטווי
שמעון בן אלעזר חוץ מפשטן דמשמע פשטן כגון איני ואמר דבר אח
איני לטובה כיון דרחוקי טומאה אכל סומכוס קאמר סיככה בטווי
אכמו ר"ש בן אלעזר קודם טווייה על כרחי סומכוס מאורייתא קאמנ
וסומכוס ו' מאיר אמרו דבר אחד בקדר המנא אין חביב דברי ר'
והא קאמר כמאן כר"מ ועוד משום דר' מאיר לא איירי בסיכוח אע"
דמשמן ולעולם אוינן של פשטן דר' יהודה טווי דכפרס הפדוק וז"ע
דמטמא בנגעים דאמר דר' שיד למיין מפסולת גורן ויבך לפסול
דבר אחד במה ששנין בספרי דבר המטמא בנגעים לדיכא למימר דה
משום שלש על שלש דהיינו בגד דהא לא מנלתי היא דבהווא נמי ה"ה

אין מסבכין דאן ווא קומי אינע סובע משמע מדאורייתא סובע היא הלאך על כרחך צמיחן עכשו לשם סך קאמר ומדרבנן ווא צומלך על המונחין ועומדין דפסולה מדאורייתא וגבי חוטט צדיש קומי אינע סובע משמע לגמרי אינע סובע דפסולה מדאורייתא אלמא צלמא

פֶּסַח. שמעתי מר' יוחנן כשרה דהיינו כשהוא צהוין שלו כמו שגדל ולא נשרה בני המשרה ולא נופך במכתשת: **והושני פֶּסַח איני יודע.** אם כשרה או פסולה: **והושני עצמן איני יודע.** מאי קרי ר' יוחנן הושני: מה נפשך. לפרש בהם: שמה דייק. במכתשת ולא נפך במסמר קרי. הושני ואמר צהו איני יודע: **אבל פרי.** שריו צמי הכשרה: **ואו** ולא דייק. הוי בכלל הלוני ר' יהודה דלגא מרי ולא דייק: **וכשרה:** **ואו** דלמא מרי ולא דייק **נמי הושני קרי** לכו. ואף הן בכלל ספיקא ולא הוה פשיטא ליה להכשיר אלא דלגא מרי ולא דייק: **ששני.** פליגי"א **בלע"ז:** **שווארי.** ארצי"א בלע"ז. ששני ושוארי מיני ירקוח. ורבי מכיר פירש שוארי ארבי"א שקורין פלקיר"א והוא אשלי רחצין ומגדל ציערים: **מסכרין בהם.** שאינם מקבלין טומאה לפי שאינן מוגדל אדם:

דפרי

פשתן אינן מקבלן שום טומאה עד שיהא ארוג אלא דמקבלין טומאת גנעים בטווי מידי דהוי קרוב הוא לטווחן. ר"ן. י"ח. וטווי הוא דאסור מן התורה הואיל דמטמא בגנעים. מוס' שנת ט: ד"ה פ' מפני שמטמא בגנעים דמרבנן אין כבא לאסורא אי מדאורייתא שרי לסכך בטומאת גנעים זא א"כ באינצי פשתן יאסור מרבנן מפני שהוא קרוב לטווי. ע"ס.

[לְקַמֵּן טוֹ, 3] רַש"ל
 2, א) [מוֹסֵף פֶּ"א הִיג,]
 בִּס"א: הָאוֹרֵן, אוֹרֵן,
 רַש"ל מ"ן, 1) [לְפִנֵּי
 וְהִדְרִין לֹא מִנְאֵל תְּבוּס'
 יִכּוֹת וקִיּוֹר וְע' צִפ'
 כֵּלִים פֶּנ"י מ"ב. וְ'
 שֶׁסָּתַם צִד: דִּי' הָיָה
 אֲלֻמוֹ וכו' דִּלְמַרְיֵן
 תִּקְבּוֹל וכו' לֹא שְׁמִי'
 תִּקְבּוֹל וּמִנְהֹה לִישׁ
 פִּי שֶׁחֲלִטֵּי מוֹס' דִּהֲכָ'
 הִרַש"ש נֶאֱחָר קוֹשִׁיּוֹת
 סִפִּי צִבְתָּ מִיָּל קִתָּה'
 1) צִבְתָּ מ"ן,

י"ס' ד"ה מהו דתימא
משמע מהבא דשמיא
בבול. עיין תשובת שבות
יעקב ח"א סי' לג:

"קיי"ש (פליק"ש).
 חיצים.
 "בי"ש (צירי"ש).
 דוק לפשתן.
 "טש"א (רישט"ש).
 דודת פשתן.
 "י"א. שך.
 "ניז"א. לענה.
 "ב"א (אירב"א)
 "יקר"א (פוליקייר"א).
 ב.

דמשמע הא ידעבד
פיר דמי. ר"פ. ב. דאיירי
דרבנן. מו' סל"ט.
אז דמו לרף של חתום
שמת שוהרץ רחוק
אוי להניח עליהן דבר
וי עזינהן דדמו לבית
בבול. מו' לעיל ה. ד"ה
גומי. T. דהא יספד
הוה לן פני
קבלין טומאה. רע"ט.
אחר טוריה. פי' רש"ש
אז דנגעיס מ"ח. י. ש.
סיסם משישלה בה"א.

[illegible]

(א) חולין כג: פרה פ"א
מ"ז ספרי פ' חקת (נגעים
פ"ד מ"ז, ב) פ"י אוב
שים זו צבע כמו כחל. ערוך
ערך כחל ג, א) שנת קט:
פרה פ"א (מ"ט ע"ש),
(ד) בס"א: ונוקפין, (ה) וצ"ל
דלר' יוסי שמע לרבנן,

(א) נמ' שציק ליה ונפיק:
(ב) שם רבי יוסי אומר אלו
שתחילתו: (ג) שם
והמניח אלו שתחילתו:

גמרא שנים מחלוקת
 ר"י ורבנן ב"ר. לא זכיר
 להצין מה ראיה מחכמים
 ממהשכרין בדיעבד דמקרי
 אבד הא בלא אבדו כלל
 ג"כ סבר דיעבד לא קארי
 במתני' ולא פסקו ולא אבדו
 סבר. וזכורו! הקשו דלמאי
 סבר וכו' וזכ"מ הובא
 בחי"ט דהגו"ס: הוי ק'
 אפומתא ח"ר ק' ק' נגמיה
 יהיה איך שיהיה כיון דלא
 אבדו דכר דיעבד מתיקן
 נשמע לשאר שנים שמיא
 אבד וכו' :

אזוב ולא אזוב יין. וכל
אלו מין אזוב הן אלא
שיש להן שם לוי (חורין
סב:). מצות אזוב שלשה
קלחים. לדגודה כחצי
ואין אגודה פחות מג',
ובהן שלשה גבעולין.
בכל קלח ג' גבעולין, קיס
דקיס כעין של קנבוס
(שבת קס:).

א. שהוא מין אילן. מוס'
פסחים נט. ד"ה אלוותא.
ב. ואין ב"ד פחות
משלשה. רבינו יונה פ"ג
מ"ו.

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

ג. נקט אלוז דגרדומי אלוז תנינא
: וגרדומי בל שהוא. בפרק

שהוא קא סלקא דעתני נמי שנים והאי דקתני יוסי שלשה למצוה והתינא ר' יוסי אומר ושיריו אחד פסול ר' תחילתו שלשה ושיריו שלשה לעכב לרבנן^א תחילתו שנים^ב אזור עד שיהא תחתלם אחד פסול הא אמר

היודה אומר שלש על שלש ומשנה זו שנויה באורך במסכת פרה
התכלת (מנחות דף לה:). דאמרי בני רבי חייא גרדומי תכלת כשרין
דמשנה היא במסכת פרה (שם) אי